

Taller de llum, accidents i sentits. Escriptura creativa

RECULL DE TEXTOS ESCRITS DURANT EL TALLER DE LLUM, ACCIDENTS I SENTITS

A càrrec de Carme Caum,
de l'[Associació Entretemps](#)

Març 2025

Aula de lletres de la Fundació Josep Pla

No tot és fosc

És un sensesostre amb reuma, aquests dies de pluja l'estan matant.

Va amunt i avall amb un carro ple d'andròmines, que se li queda encallat als carrers enfangats. I a més, ha marxat la llum. Només queda un fanal encès, al davant d'una mansió, que deuen alimentar els mateixos propietaris; per això ha vingut a passar la nit al seu porxo, li fa por la foscor.

Per sort, ja queda poc per a l'albada.

Hauria de marxar d'aquest poble humit i fred, però ell és home de costums. Li agrada veure les mateixes cases de sempre, la mateixa gent traient el cap per la finestra, és tafaer. I detallista. Recorda l'any en què van passar les coses més anodines per l'alçada que tenien els arbres en aquell moment, i si tenien fulles o no l'ajuda a establir en quina estació de l'any succeïa.

Té enveja de les famílies que veu a través de les finestres? Sí i no. Voldria viure amb més comoditat, però li fa por pensar que se'n cansaria. S'engreixaria, amb tres àpats al dia, i a ell li agrada estar prim com sempre. Ara, podria seure a prop del fanal sense témer que el facin fora i hagi de tornar a la foscor. Sí i no.

Avui plourà? Mira que fa anys que dorm al carrer, i encara és incapaç d'identificar els núvols. Per això no fa grans distàncies, també per això, per si comença a ploure i acaba tot moll, amb el seu reuma que el mata. Prefereix tenir sempre a prop un recer conegut, i no gosa sortir del poble.

El seu racó preferit, quan no és fosc, és a la plaça de la font; perquè allà pot beure, rentar-se a l'antic safareig i tafanejar. Li agrada especialment mirar-se la gent que el mira amb disgust, amb aires de superioritat. Sí, jo visc enmig del fang, senyora, vostè se'n sortiria millor que jo? Provi-ho i m'ho mostri.

La seva dignitat és molt personal, potser la gent no la sap veure, però ell no la necessita pas, l'opinió dels altres.

Xavi Silvestre

Viatge sense retorn

L'Aleix va baixar del tren, reflexivament, com ho havia fet durant molts anys. La diferència és que ara gairebé no hi reconeixia res; les guinguetes de llibres i de flors ja no hi eren, i al seu lloc, botigues de mòbils i roba *casual* quedaven empestades per les olors dels negocis de menjars ràpids orientals.

Per uns instants, es preguntava si havia arribat realment a Barcelona o encara no havia sortit de la cosmopolita Victoria Station.

En sortir de l'estació de Sants es va adonar que plovia i la pluja el va tornar a transportar al seu Londres. No sabia ben bé com havia tingut el valor de tornar i sense poder rumiar-hi més, un home amb un accent indefinit li va barbollar: —Taxi. Barato. "Senior".

Hauria sigut millor agafar el metro. Aquell home —de qui encara no podia posar-li nacionalitat— l'havia marejat com una perdiu anant d'aquí cap allà sense rumb precís, per a la fi, servir-se del mapa de carrers en paper de tota la vida.

En baixar a mig Eixample, va haver de continuar el trajecte a peu per culpa d'unes obres que ocupaven tota l'avinguda. I sota la pluja, es tornava a sentir la persona més estrangera del món enmig de la seva pròpia terra. És cert que feia molts anys que havia marxat, però, al cap i a la fi, a Anglaterra, ell se sentia ben català. Fins i tot, anava a veure els partits de la *Champions* quan hi jugava el Barça.

Va empassar saliva, respirar fort i prémer el petit timbre negre emmarcat dins la motllura daurada, el mateix de tota la vida. La mare el va abraçar en silenci i llàgrimes als ulls. Una abraçada que no li va poder fer el dia que va fugir, perquè ja feia massa temps que el pare li controlava amb exigència el seu futur laboral.

I mentre caminava pel llarg passadís, s'entretenia amb els dibuixos de les rajoles hidràuliques modernistes, com tantes i tantes vegades havia fet.

De cop, de lluny, li va semblar distingir la silueta del petit carro de fusta que li havia construït el seu pare. I en la mesura que s'hi acostava, ennuolat per un munt de pensaments i remembrances, va descobrir que s'havia errat.

Una mena de capsa amb unes decoracions recargolades protagonitzava la disposició de les andròmines de sobre el piano de paret mut. Aleshores la mare la va agafar i en acostar-la-hi, li va dir: —Aquí dins hi ha les cendres del teu pare. Va voler ser incinerat, juntament amb el petit carro de joguina que un dia et va fer.

De cop, com una fuetada seca, l'Aleix es va adonar que el pare ja no hi seria més, perquè havia emprès un viatge sense retorn. Potser com ell mateix. Encara que ara no ho podia saber, aquella visita a Barcelona seria el final de la seva etapa a l'estranger. I una emoció violenta i sobtada li va humitejar els ulls...

Maria Bruguera Martí

Reescriptura plàstica de la Maria Bruguera

Olivier

Olivier és un nen. No viu com un nen. No està protegit com un nen. Ell viu al port. De nit, a les fosques, surt com un gat a cercar menjar. Té nou anys, però pensa com si en tingués noranta, doncs la vida l'ha ensenyat a cops.

Amb les xarxes dels pesquers, es fabrica trapes per aconseguir algun cranc o peixet per alimentar-se. A la nit, dorm als sacs apilonats a les drassanes, flairant el mar i sentint la humitat que li cala els ossos.

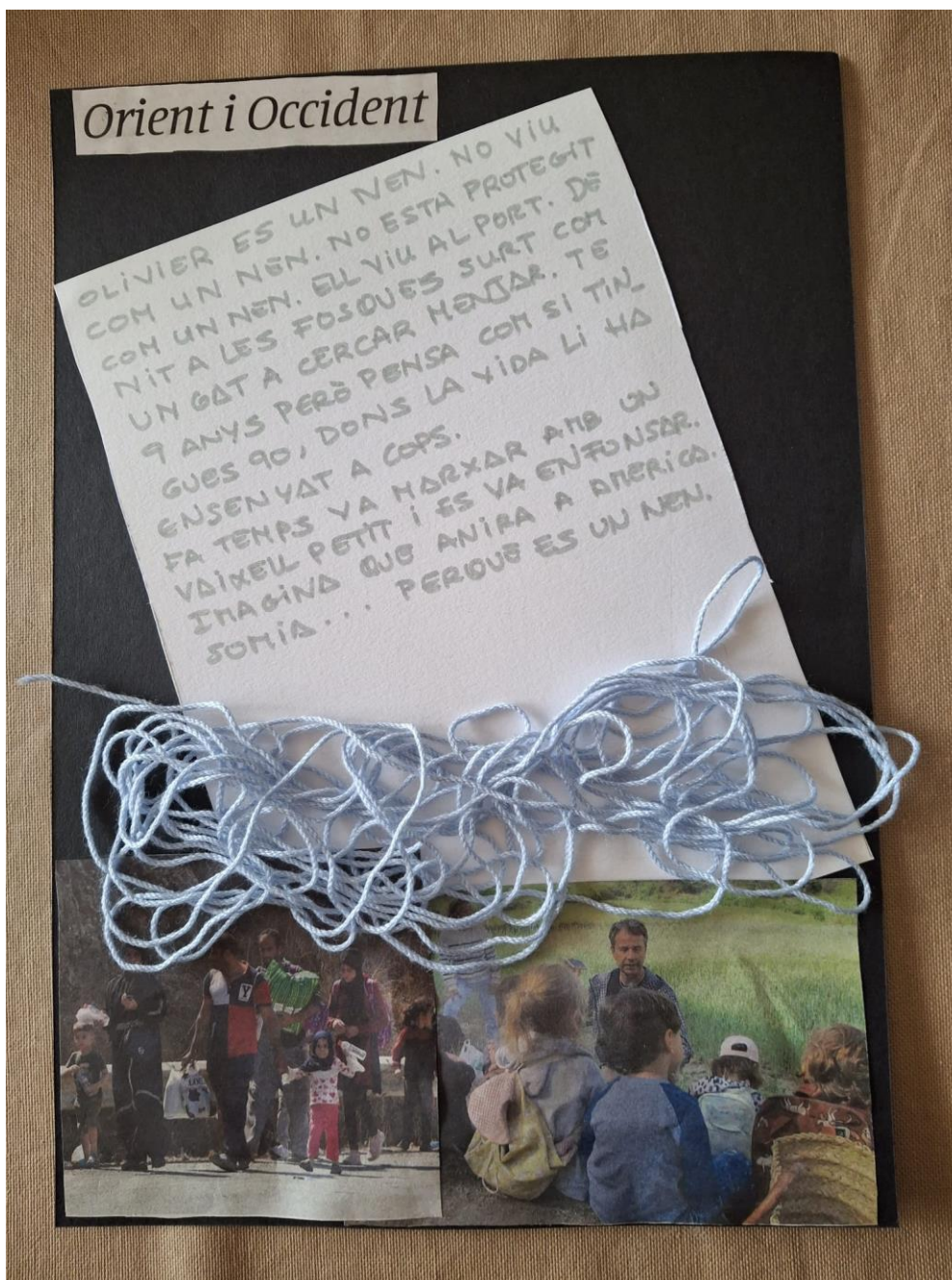
De vegades, quan veu els llums dels vaixells de càrrega que arriben al port, puja al moll i s'imagina que algun dia es colarà en un transatlàntic i arribarà a Amèrica o potser al Pol Nord, però mai tornarà a Àfrica.

Somia..., perquè és un nen.

Fa temps va marxar de el seu poble al cor del continent africà. Amuntegat amb moltes altres persones que desconeixia, navegava amb un "cajuco" petit que es bellugava com una closca de nou amb les onades. Viatjava com tots, mogut per la fam, intentant arribar al continent civilitzat. L'embarcació estava massa carregada i es va enfonsar, amb les esperances de tots. Ell per sort, es va poder agafar amb uns taulons de fusta, i va surar fins a la platja.

Des de llavors no té mare, ni pare, ni germans. Està sol, però no té por. Fa temps que viu al port. És el seu món.

Maite Lajarín Hidalgo

Reescriptura plàstica d'*Olivier*, de Maite Lajarín

L'ombra del peix de la Marta

Aquest peix m'obsessiona. No m'agrada gens. Si no fos perquè me'l va regalar la Marta, ni tan sols el tindria. Té alguna cosa que m'esgarrafa quan el miro. És com si em captivés.

I llavors ho sento.

La seva ombra és sobrenatural. No li escau gens. És massa gran, massa fosca, massa densa. M'estremeixo.

La casa està a les fosques, cap altre objecte projecta ombra. Això no té sentit. El cor em va a mil. Agafo el peix i el canvio de lloc. L'ombra persisteix. El poso més amunt, més avall... però l'ombra em segueix.

L'angoixa m'ofega. La Marta sempre deia que a casa seva passaven coses així. Jo mai li havia fet cas.

De sobte, una fredor m'envaeix. Una suor glaçada em llisca per l'esquena.

L'ombra es fa més gran. Es desplega. Avança cap a mi.

La noto sobre meu!

El cor em bateja amb força. Tanco els ulls. Intento resar. Però no recordo cap oració. La Marta era qui les sabia totes...

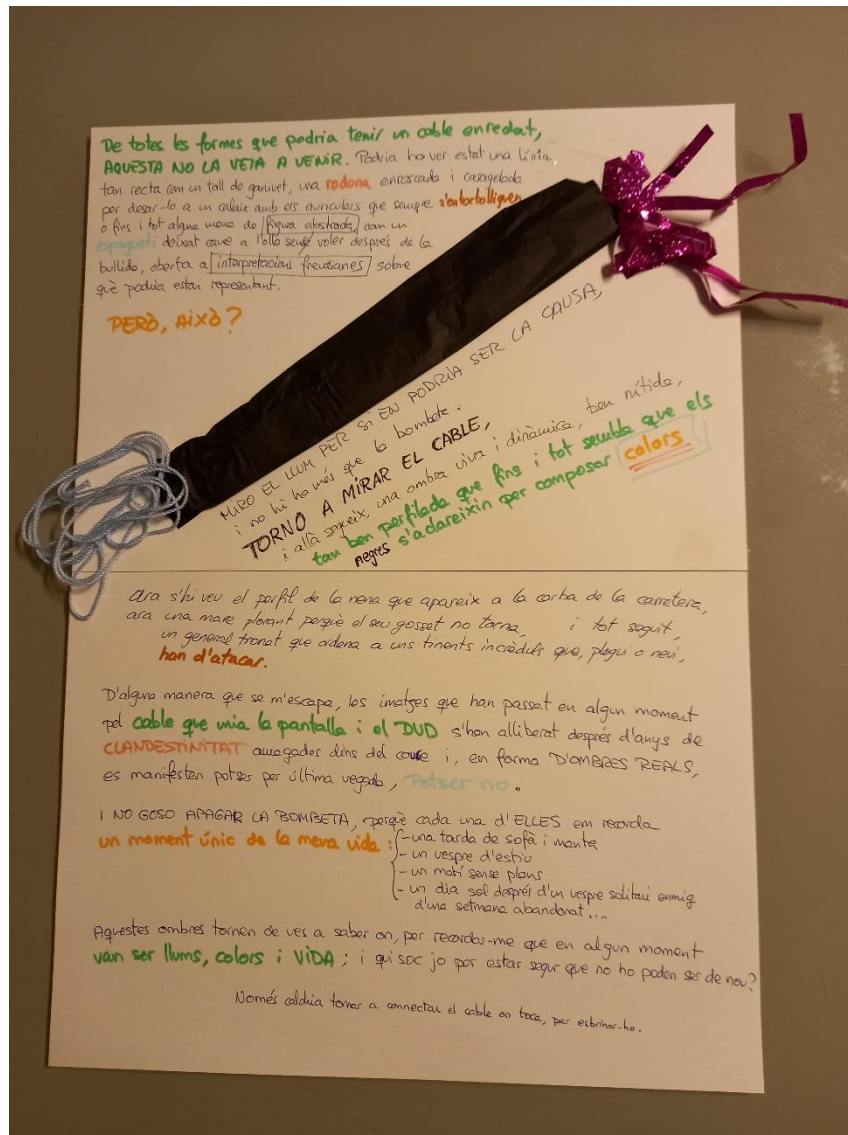
Llavors ho sento.

El seu riure. Aquell riure maliciós que feia la Marta quan preparava alguna trapelleria.

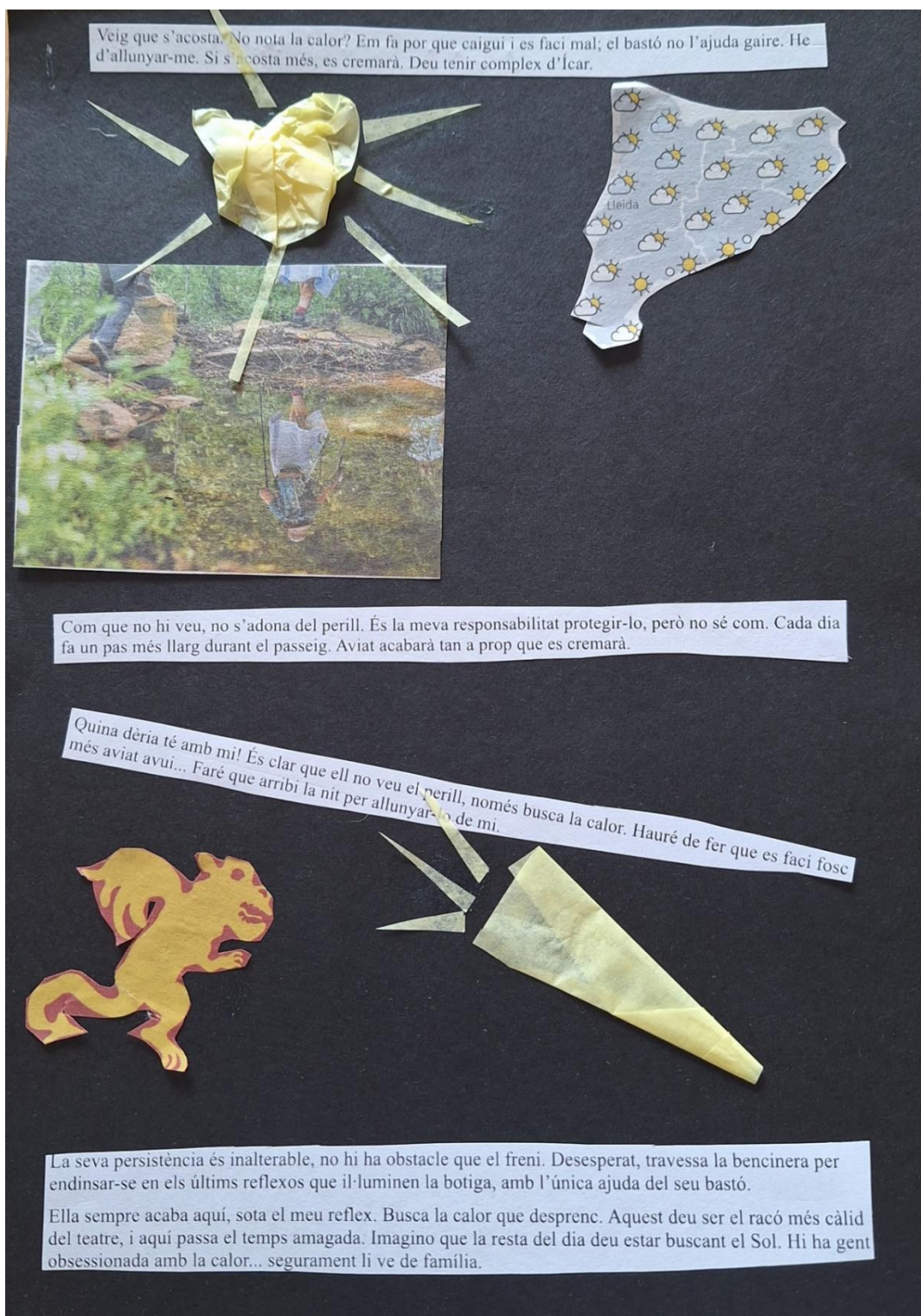
Obro els ulls. L'ombra ja no hi és. La casa ha recuperat la seva calidesa. Em sento més tranquil·la... encara que continuo tremolant.

Noto la calma. O això vull creure.

M^a del Mar Rodríguez

Reescriptura plàstica de Xavi Silvestre

Camins

La Ruth sempre ha estat una dona valenta. Tota la seva vida s'ha esforçat per tenir el millor i donar el millor de si mateixa als altres. Ha hagut de lluitar molt, és clar és una dona! Aquesta lluita ha dirigit la seva vida cap a camins difícils de recórrer. Ara mateix, entre les quatre parets de l'apartament vora el mar que tant li ha costat aconseguir, la Ruth es troba en un d'aquests camins difícils. Un camí que té nom propi: la solitud.

En un moment d'introspecció, la Ruth s'adona de la llum que entra a l'apartament. Una llum que la crida a abandonar la sala i dirigir-se cap a la finestra. Una finestra que li mostra el mar en tota la seva immensitat.

Aquesta sensació de calma que li transmet la claror del mar li porta la certesa que estava buscant en aquest últim camí que transita. Sense pensar-s'ho gaire i amb la valentia que l'ha caracteritzat sempre, la Ruth es precipita cap al buit.

Lola Roman

